

DEL 21 DE GENER AL 21 DE FEBRER DE 2010

MUSEU D'ART MODERN DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
C/ SANTA ANNA, 8 – 43003 TARRAGONA TEL. 977 235 032
C/E: MAMT@DIPUTACIODETARRAGONA.CAT
WWW.ALTANET.ORG/MAMT

NÚRIA RION: VESTIGIS

M'agrada imaginar els gravats de Núria Rion (Tarragona, 1976) com decorats de teatre per a una obra representada amb titelles. De seguida m'ha vingut al cap una farsa amb elements tràgics que sempre m'ha meravellat i que he tornat a veure fa poc. L'autor? García Lorca. Títol: *Amor de don Perlimplín con Belisa en su jardín*. Don Perlimplín, vell estudiós ple de xacres, es casa, instigat per la seva criada Marcolfa, amb la bella, jove i voluptuosa Belisa. Aquest inici ens prepara per a un final que, com podem intuir, no serà feliç. Un darrer acte que es tanca amb dos sentiments que es defineixen com oposats l'un a l'altre: l'egoisme absolut i la generositat que es paga amb la vida. En el seu teatre Lorca dóna tanta importància als components lingüístics com als visuals. Les obres de Núria Rion, plenes de plasticitat, símbols i referents comuns, combinen a la perfecció el registre de connotacions expressionistes --adequat al teatre lorquíà-- actuant com un manual d'iniciació a l'amor. Com a quimera impossible, com un desig ocult entre les paraules, que a la fi és inabastable. La paradoxa resideix finalment en què les coses que tenim més properes són, de vegades, les úniques que no podem assolir. Són també les úniques que desitjàvem aconseguir, però potser això últim ho vam descobrir massa tard. De vegades, simplement, no ho descobrim mai.

De tot això ens parlen les obres de Núria Rion: de les coses que tenim més properes i que cada dia, a cada moment, se'ns escapen. Les seves obres ens recorden que els objectes que veiem a diari en el nostre dormitori, a la cuina o en la sala d'estar (aquest lloc meravellós que tenien les llars, on tan sols havia d'estar i que actualment s'ha substituït pels *livings* d' disseny en què s'ha de ser, generalment diferents del que som), amaguen un passat turbulent que els transforma en objectes desconeguts. Només cal canviar lleument la perspectiva i el que crèiem familiar i proper es transmuta en desconegut i llunyà. Percebem

les seves creacions com a éssers coneguts però sobtadament envoltades d'alguna cosa estrany que ens atreu.

Núria Rion utilitza tècniques diverses: collage, plantilles, transferència d'imatges, amb addició de taques de color, dibuixos a llapis, i en alguns casos paraules escrites. Projeccions i llums, amb una gran preocupació que podríem qualificar d'instal·lativa, suposant que aquesta paraula signifiqui avui dia alguna cosa. Tot això aplicat sobre fons que mai no són casuals: una mostra del paper pintat amb el que es va decorar una habitació (en els anys 40?), la imatge d'un sobre que incorpora un retrat decimonònic, sobre les populars mostres de punt de creu s'intueixen diverses cadires apilades, com preparades per a una mudança que mai arriba. Veiem espais de mida diferent i distribució aleatòria que romanen immaculats, com si la memòria hagués preservat únicament un color o una lleu textura. De seguida descobrim que un color o una lleu textura poden ser tan evocadors com un perfum. A les obres de Núria tornem una i altra vegada perquè ens produeixen un sentiment que relacionem amb les coses que anhelem aconseguir i per la que poques vegades lluitem, és el sentiment que coneixem com malenconia.

MÀRIUS DOMINGO